

Wouter

Ik sta hier voor u, omdat ik u graag het verhaal van mijn opa wil vertellen. Bij het graf van mijn opa's broer in Birma heb ik deze opdracht gekregen van mijn opa. Mijn opa is vorig jaar overleden en kan zijn verhaal niet meer verder vertellen. Als kleinzoon neem ik deze taak graag over.

Als Nederlandse man, met roots in West-Afrika en voormalig Nederlands Indië, vind ik het belangrijk dat wat er zich in Zuidoost Azië heeft afgespeeld verteld en bekender wordt. Ik bedoel hiermee de onbekende verhalen uit de koloniale periode in voormalig Nederlands-Indië en het gehele Oceanische gebied, tot en met de tweede wereldoorlog en de onafhankelijkheidsoorlog van Indonesië.

Wie ben ik? Ik ben Wouter. Mijn moeder is geboren in Indonesië en mijn vader hier in Nederland. Mijn opa en oma zijn geboren in Nederlands-Indië, maar hun grootouders komen uit West Afrika, het huidige Ghana.

Tussen 1831 en 1872 ronselde Nederland ongeveer 3000 tot slaafgemaakte mannen in West-Afrika, grotendeels uit het gebied van het huidige Ghana en Burkina Faso voor de militaire dienst in Nederlands-Indië, het KNIL (het Koninklijk Nederlands Indisch Leger). Wij zijn de afstammelingen van deze Afrikaanse soldaten die in Nederlands-Indië de Belanda Hitam of Zwarte Hollanders werden genoemd.

De onafhankelijkheidsoorlog in Indonesië vond plaats tussen 1945 en 1950 en heeft geleid tot de onafhankelijkheid van Indonesië. Omdat mijn opa de Nederlandse Nationaliteit had en in het KNIL (Koninklijk Nederlands Indisch Leger) had gezeten moest hij kiezen: of hij blijft in Indonesië en neemt de Indonesische Nationaliteit aan, of hij vertrekt.

Dit was kiezen uit twee kwaden. Als KNIL militair met de Nederlandse Nationaliteit stond je natuurlijk aan de verkeerde kant, je was de vijand van de Indonesiërs die streefden naar een vrij en onafhankelijk Indonesië. Zo kunnen mijn opa, oma en hun kinderen, waaronder mijn moeder, ook gezien worden als vluchtelingen. Naar Nederland gaan was niet de beste optie, maar blijven in Indonesië ook niet. Toch zijn mijn opa en oma met drie kinderen, waar onder mijn moeder, in 1954 naar Nederland vertrokken.

Waarom ik nu in Nederland leef en Nederlands spreek, heeft geen onschuldige reden.

Gemiddeld Nederland weet niet wat kolonialisme betekent en wat de emotionele doorwerking hiervan is. Laat staan het ter discussie stellen van de koloniale symbolen en koloniale erfenis.

Hoe wil Nederland haar koloniale verleden herinneren en hoe willen wij, de groepen met een postkoloniale achtergrond, dat de verhalen verteld worden?

Graag deel ik tot slot mijn opa's wens: "Ik hoop en bid dat mijn kinderen en kleinkinderen nooit een oorlog mee zullen maken, een oorlog kent alleen maar verliezers, geen winnaars.

Wouter